

किंच आस्तां तावद्धंधशंका यतो विद्योपाधेर्जीवात्मनोऽपि न वस्तुतो बंधोऽस्तीत्याह देहाद्युपाधेरिति भवो जन्मतन्मूलाभिदा च साक्षात्स्वरूपतो न स्यादिति ननु मम बंधाभावं वदता त्वया किं मोक्षोऽगीक्रियते ओमिति चेत्तर्हि बंधाभावे मोक्षासंभवादापन्नो बंधोऽपीत्याशंक्याह अत इति यतो नाविद्या अतो न बंधो मोक्षश्च एवमुभौ न स्यातामित्यर्थः ननु उलूखले मां बद्धं श्रुतवान् यमुनाज्जदे मुक्तं दृष्टवानसि अतः कथमुभयं नास्यत आह निकाम इति स्वाभिप्रायानुरूपस्त्वयिनोऽस्माकमविवेक एव परमेवंभूत इति यद्वानोऽविवेक एव तवोभौ स्यातामिति ॥ २२ ॥ ननु तर्हि ममावतारास्तच्चरित्राणि च शु

देहाद्युपाधेरनिरूपितत्वाद्भवो न साक्षान्नभिदात्मनः स्यात् ॥ अतो न बंधस्तव नैव मोक्षः स्यातां निकामस्त्वयिनोऽविवेकः ॥ २२ ॥ त्वयोदितोऽयं जगतो हिताय यदा यदा वेदपथः पुराणः ॥ बाध्येत पाखंडपथैरसद्भिस्तदा भवान्सत्त्वगुणं विभर्त्ति ॥ २३ ॥ सत्त्वं प्रभोऽद्य वसुदेव गृहेऽवतीर्णः स्वांशेन भारमपनेतुमिहा सिभूमेः ॥ अक्षौहिणीशतवधेन सुरेतरांशराज्ञाममुष्यचकुलस्य यशोवितन्वन् ॥ २४ ॥ अद्येशानो वसतयः खलु भूरिभागा यः सर्वदेवपितृभूतनृदेवमूर्त्तिः ॥ यत्पादशौचसलिलं त्रिजगत्पुनाति सत्त्वं जगद्गुरु रधोक्षजयाः प्रविष्टः ॥ २५ ॥ कः पंडितस्त्वदपरंशरणं समीयाद्भक्तप्रियादृतगिरः सुहृदः कृतज्ञात् ॥ सर्वान् ददाति सुहृदो भजतोऽभिकामा नात्मानमप्युपचयापचयौ नयस्य ॥ २६ ॥ दिष्ट्या जनार्दन भवानिह नः प्रतीतो योगेश्वरैरपि दुरापगतिः सुरैः ॥ छिंध्या शुनः सुतकलत्रधनाप्तगोहदेहादिमोहरशानां भवदीयमायां ॥ २७ ॥ इत्यर्चितः संस्तुतश्च भक्तेन भगवान् हरिः ॥ अक्रूरं सस्मितं प्राह गीर्भिः संमोहयन्निव ॥ २८ ॥ श्रीभगवानुवाच त्वं नो गुरुः पितृव्यश्च श्लाघ्यो बंधुश्च नित्यदा ॥ वयं तुरक्ष्याः पोष्याश्च अनुकंप्याः प्रजाहिवः ॥ २९ ॥

न हिनहि इयंतु तव लीलेत्याह द्वयेन त्वयोदित इति ॥ २३ ॥ सुरेतरांशायेराजानस्तेषामक्षौहिणीशतानां वधेन भूमेर्भारमपनेतुं स्वांशेन रामेण सहावतीर्णोऽसि ॥ २४ ॥ अतएवंभूतस्य तवागमनेन कृतार्थोऽस्मीत्याह त्रयेण अद्येति हे ईश अद्य नो वसतयोगृहास्तपोवनादपि बहुपुण्याः कुतः यावसती त्वं साक्षात्पविष्टः कथंभूतः यस्य तव पादसलिलमेव गंगा त्रिजगत्पुनाति यश्च त्वं पंचयज्ञदेवतामूर्त्तिः सत्त्वं जगद्गुरुरिति ॥ २५ ॥ स्वमनोरथः परिपूरित इति तुष्यन्नाह कः पंडित इति ऋतगिरः सत्यवाचः त्वत्तो परंशरणं कः समीयात् गच्छेत् यतो भवान् भजतः सर्वान् अभितकामांश्च ददाति आत्मानमपीति ॥ २६ ॥ नोऽविवेकिनां तत्रापीह गृह एव ॥ २७ ॥ २८ ॥ वीर्युष्माकं प्रजाः पुत्राहिवयमिति ॥ २९ ॥